

under sin Beskyttelse, saa tror jeg ikke, at Forslagsstilleren har Ret. For mig ligger Feilen et ganske andet Sted. Jeg tror, at Grundfeilen ligger i Straffelovens § 180. Naar Straffelovens § 180 fastslaar, at Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel eller Dvangsarbejde, tror jeg, at man i denne Paragraf maa se Rilden til hele det System, der har udviklet sig, og jeg tror endvidere, at i det Dieblit, man vil fastholde denne Paragraf, vil man, hvad man end gjør og hvilke forskellige Veie man end søger at slaa ind paa, altid komme til Noget, der mere eller mindre ligner det nuværende System. Jeg vil sige, at jeg nærer et saa grundigt Had til det nuværende System i alle dets forskellige Grene, at jeg ikke vil være med til Nogetsomhelst, der kan bidrage til at holde det oven Bandede. Jeg tror derfor, at den Veie, den ærede Forslagsstiller er gaaet for at komme Systemet til Livs, vil vise sig at være forfeilet. Jeg tror ikke, vi komme dette System til Livs uden ved at komme bort fra Straffelovens § 180, det vil sige, at ophæve Straf for Utugt, drevet som Erhverv. Jeg skal ganske kort søge nærmere at begrunde det. Jeg tror, at alene ved det Udtryk „Utugt, drevet som Erhverv“, er der givet Rum for en Brimmel af Fortolkninger. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds (M. S. Varsen), tror jeg det var, nævnte allerede forskellige Ting, som kunde komme ind under „Utugt som Erhverv“. Kongelige Eksterinder kunde komme ind under denne Benævnelse, og derfra kan man gaa lige ned til almindelige Skjøger. Men i det Dieblit man skal til at udføre den Lov, at straffe Utugt, der drives som Erhverv, kommer man ind paa Spioneringssystemet, som trives og har trivedes og har ført til en Række opværende Handlinger i vort Samfund i lang Tid. Jeg tror, at i denne Bestemmelse ligger Rilden til vort Politis Demoralisation. Uden at jeg naturligvis skal komme ind paa Personligheder eller søge at kaste nogen Skyldsel over Politiet i Almindelighed, tror jeg, det er berettiget at sige, at den Maade, hvorpaa Politiet er sat til at værne om Utugten her i Landet eller til at efterspore den, begge Dele, har ført til aldeles opværende Misbrug. Jeg skal ikke komme ind paa dette Trin at fremdrage Historier; der er Historier nok i Gang ude mellem Folk, og Historier, som give et godt, solidt Grundlag at bygge paa med Hensyn til, hvilke Midler Politiet bruger for at komme under Veir med og staffe Bevis for, at unge Piger drive Utugt som Erhverv. Skal hun have

Advarsel, skal hun bagefter indskrives, eller skal hun blot visiteres, skal det være godtgjort, at hun driver Utugt som Erhverv. Der er ikke et, men mange Exempler paa, at Politiet har brugt de skjændigste Veie for at overbevise en ung Pige om, at hun driver Utugt som Erhverv, og jeg tror, at saa længe vi fastholde en saadan Bestemmelse som den, jeg læste op før, ville vi aldrig komme bort fra det. Jeg har høvt Velighed til selv en Gang, da jeg indsendt mig paa en Politistation her i Byen, at lære disse Forhold at kjende. Den tilstedeværende Politiasistent spurgte mig, om en Pige af det og det Navn opholdt sig i mit Hus. Jeg sagde nei, jeg kjendte ikke vedkommende Pige og ikke hendes Navn. Politiasistenten viste mig et Brev, han havde faaet fra en Mand, som han ikke kjendte, og i dette Brev havde denne Mand erklæret, at han var bleven smittet af vedkommende Pige, og denne Angivelse til Politiet fra en Mand, som Politiet ikke kjendte, og med Hensyn til hvis Ord det ikke havde den fjerneste Grund til at antage, om de vare udspurgte blot af Hyst til Forsøgelse, af Hævn, af forsmaaet Kjærlighed eller af hvilke mange andre Bevæggrunde der kunde være tilstede, var tilstrækkeligt for Politiet til at sende en Betjent hen for at tage Pigen. Jeg saae ham selv kort efter slæbe af med den stiftelige unge Pige, som lige var kommen fra Landet, slæbe affied med hende naturligvis til Visitation. Jeg tror, at saalænge vi overhovedet ville opretholde, at det skal være en af den borgerlige Lovs strafbare Handlinger at drive Utugt som Erhverv, er man inde paa et galt Spor. Flere ærede Medlemmer, der have talt, baade den ærede Forslagsstiller og den sidste ærede Taler (Christoffersen), synes jeg, gjorde sig skyldige i en meget uheldig Sammenblanding af de guddommelige Love og de borgerlige Love. Jeg skal fuldt ud indrømme den guddommelige Lovs store Betydning, men jeg tror, vi maa vel bogte os for at sammenblende disse to Ting; vi kunne ikke uden videre overføre de guddommelige Love til borgerlige Straffelove. Derfor, selv om vi nok saa mange Gange have det flette Bud staaende som guddommelig Lov, kunne vi ikke overføre det i vor Straffelov og gjøre ethvert Brud paa det til Gjenstand for Politiforsøgelse og Domstolens bagefter følgende Dom. Jeg tror derfor, som sagt, at den Veie, den ærede Forslagsstiller vil gaa for at komme Systemet til Livs, er forfeilet, og at vi maa gaa en anden Veie. Vilde vi virkelig dette System til Livs, tror jeg, at det Første, vi maa bort fra, er denne Sidsblanding i Folks private Liv; thi jeg kalder det det private Liv, og